

L'estirp de Lilith

Manel-Claudi Santos

No podem esperar res bo d'elles. Són la companyia que les nostres mares no voldrien mai per nosaltres. Provoquen les passions més desfermades i els homes són capaços de les majors baixeses per fer el seu gust. Representen la contrafigura de l'ideal femení més tocat i parat: si la dona ha de ser maternal, difícilment les trobareu acompanyant els nins a l'escola a primera hora del matí, entre altres coses perquè consideren que tenir fills és una pèrdua de temps que no fa més que entrebancar les seues aspiracions i perquè, normalment, a aquelles hores encara deuen estar acabant la penúltima copa; si la dona ha de ser fidel al marit, és molt probable que utilitzin els serveis del darrer amant que s'han trobat entre els llençols per carregar-se el cònjuge i quedar-se amb l'herència; si la dona ha de ser sexualment passiva, elles establiran les normes del joc amorosos i a continuació les infrigiran tantes vegades com vulguin; si la dona ha de ser bella (però no gaire) i beneïta (tant com sigui possible), aquestes bruixes acostumen a combinar una bellesa molt per damunt allò que es considera honest i una intel·ligència que posa al

descobert la curtor congènita de tots els homes que les rodegen. Fredes i calculadores, no malbaraten la seua extraordinària imaginació a la recerca de la darrera innovació culinària que deixi satisfet el marit que arriba tan cansat de la feina, sinó que ells s'hauran de cuinar el mateix bistec de cada dia i fer l'escurada perquè elles encara són de compres

"amb una amiga". I si fas una festa, es fiquen amb calçador dins d'aquell vestit vermell tres talles més estret i es posen a cantar la vostra cançó vocalitzant d'una manera que sembla que s'estiguin menjant tots els vostres companys de l'oficina allà mateix, al jardí de ca teua davant la barbacoa, perquè aquestes coses només passen a Nord-amèrica i, si és possible, en blanc i negre.

Definitivament, no són d'aquest món, com ho demostra el fet que el cine "negre" americà ens n'hagi parlat tant. A nosaltres, mediterranis que no podem ser res més que catòlics o no ser res, sempre ens ha sorprès aquesta insistència que a ells els ve de la Bíblia i de la

l'avantatge, però, que entenen perfectament els personatges d'aquestes donotes, descendents de Lilith, la primera dona de nostre pare Adam segons la mitologia hebrea, de la qual es va divorciar perquè no acceptava que només ell duigués fulla de parra. Més o manco, vaja. I a partir d'aquí la seua discòla descendència ens l'han mostrada sota la carn tumultuosa de Jane Greer, Lizabeth Scott, Barbara Stanwyck, Lana Turner, Ava Gardner, Bette Davis, Marilyn Monroe, Kim Novak o Gloria Grahame entre moltes altres. De les santes i patidores filles d'Eva jo només record el nom de Doris Day/Meg Ryan, però sempre he pensat que es tractava de personatges escapats d'una pel·lícula de

tradició jueva. Ser protestants requereix un esforç intel·lectual molt més gran que no ser catòlics, per començar perquè t'has d'haver llegit la Bíblia de dalt a baix, mentre que els catòlics en tenen prou amb un rajolí d'aigua damunt del cap a una edat en què ningú sap llegir res i després viuen de rendes. I no en parlem dels jueus, molt més soferts, amb

dibuixos animats de Walt Disney. Les altres, les pecadores, les de veres, sabem que no t'en pots fiar, que s'hi passen hores esmolant-se les unghes assegudes a una butaca, que mentrestant pensen, que sobreviuen perquè saben llepar-se les ferides com les moixes, sabem que són dolentes. Fins i tot molt dolentes. Però ens agraden tant. ❖

He estat rica i he estat pobre, i, creu-me, rica és millor
 Debby (Gloria Grahame) a Bannion (Glen Ford) a *The Big Heat*, 1953